

Јеси ли читао „Златно руно“?

Део, не све. Нисам успео цело да ишчитам. Да ли због брзине живота или не знам већ због чега, нисам успео да читање приведем крају. Прочитао сам прве три књиге. Ужасно густо ткиво. Тражи, просто, посвећеност од неколико месеци. А ја више нисам имао времена, или нисам имао концентрације.

Колико има књига „Златног руна“?

Седам. Знам то одлично. Ваљда ме је баш свест о томе шта ме још чека и олењила. Нисам истерао до краја.

Јеси ли прегледао књигу, из које је прича, читао нешто њемељније?

Давно сам је читао, пре неких десет година. Материја ми је, дакле, била позната.

Претпостављам да сваки глумац, пре него што почне да сирема уложу, поставља себи једносавно питање: ко је овај човек? Ко је Симеон Њаго?

Ја сам га негде сам себи описао као мунгоса, као једну животињу, зато што је изузетно инстинктиван, јако добро осећа ситуацију, и све ради на основу тог гурбетског кликера који је временом развио и тог цинцарског што носи у себи. Његова чула су нонстоп отворена. Акробатска интелигенција му помаже да се вади ако је у опа-

КАО ЈЕДАН МУНГОС

Стеријина награда за глуму, за улогу Симеона Њага у драматизацији Пекићевог „Златног руна“

ности или да направи неки ђар, ако је то могуће. С једне стране јак инстинкт, жеља за одржањем, а с друге стране узвишени дух који тежи да се усаврши, да дâ најбоље, да дође до неког свог најлепшег облича, да направи то своје ремек-дело, да дотакне уметност.

Небојша Глоговац
Снимио Бранко Лучић

Симеон Њаго, је ли он стварно уметник или, можда, фолирант?

Ја сам осетио његову жељу да то заиста буде, да направи врхунско дело. Тако сам га и градио: као некога ко се трудио да напредује у оквиру полуприлика које је до тада добијао, шминкајући неке Цигане или госпође незадовољне стањем својих дражи. Фолирант је у том смислу што је уличар. Али је уметник живљења. Ја то јако ценим.

У ком смислу уличар?

У данашњем жаргону би се рекло уличар. Он се потуца од немила до недрага, иде по целом том гурбету турском, у ритамима, никакав, јадан, дрогиран, у кризи, ради па не ради... Тај неки утисак о њему имам. Са дна живота, из муља он вади узорке и од њих се труди да у својој глави направи конструкцију.

Њаго је Цинцарин. Колико си знао о Цинцарима?

Понешто: да су добри трговци, да су интелигентни, брзи, вешти у трансакцијама.

На основу чеџа ѓрадиш један ѓакав лик?

На основу онога што говори и онога што ради. Нешто својом интуицијом. Сваки човек има неко сазвучје којим говори, свака реч има своју биографију. На основу тога шта изговара може се утврдити како мисли.

Док сиремаш неку улоџу, не дође ли ѓи у ѓамеѓ какав конкретан лик?

Ретко кад. Имам некад мустру одређеног човека или неки детаљ његов који ми добро дође. Више су ликови колажи неколико ликова него што се ослањају на један, конкретан.

Где си „ѓражио” Њаџа?

СТИЦАЈЕМ ОКОЛНОСТИ У ЖИВОТУ СА УПОЗНАО НЕКОЛИКО ТИПОВА СА УЛИЦЕ, РАЗНИХ ФАЦА СА ДНА. АЛИ, ЊАГО НИЈЕ ОСЛОЊЕН НИ НА ЈЕДНОГ ОД ЊИХ. ОСЛОЊЕН ЈЕ НА СПЕЦИФИЧНУ ИНТОНАЦИЈУ, НА ЈЕДНУ ВРСТУ ПРЕФРИГАНОСТИ, СНАЛАЖЕЊА.

Обично ѓлумце ѓиѓају: какве везе имају са ликом који иѓрају? Шѓа ѓи имаш од Њаџа, ако имаш?

ОД ЊАГА ИМАМ ТУ ЧЕЖЊУ ДА СЕ ДОСТИГНЕ НЕШТО, ДА СЕ ДОТАКНЕ ТО НЕШТО ГОРЕ. ПОСЛЕ НЕКОЛИКО ГОДИНА БАВЉЕЊА ОВИМ ПОСЛОМ СХВАТИО САМ ДА МЕ НЕШТО ДРЖИ, НЕШТО НЕДЕФИНИСАНО, МОЖДА ФРОЈДОВСКИ, ПОДСВЕСНА ПОТРЕБА ЗА ДИВЉЕЊЕМ. У СЕБИ ТО ВИДИМ КАО ПОТРЕБУ ДА УРА-

ДИМ НЕШТО ЛЕПО И ВЕЛИКО. ЕТО, ТО НАМ ЈЕ ЗАЈЕДНИЧКО.

Какав је Њаџо ѓлумац?

МИСЛИМ ДА ЈЕ СЈАЈАН. ИМА ЖИВАЦ КОЦКАРА, ИМА ДОБАР ЖИВАЦ КОЦКАРА КОЈИ УМЕ ДА ИГРА, КОЈИ УМЕ ДА ПОВЕЋАВА ИЛИ СМАЊУЈЕ УЛОГ. ОЧИГЛЕДНО ЈЕ ПОТПУНО ДОМИНАНТАН У ИГРИ НЕРАВА КОЈУ ИГРА СА ДОКТОРОМ. И УСПЕВА НА КРАЈУ ДА РАШНИРА СВЕ ТЕ ЊЕГОВЕ СТЕГЕ, СВЕ ТО ШТО ДОКТОР ГЛУМИ КАО ФИНОЋУ, ИЗА ЧЕГА СЕ, У СТВАРИ, КРИЈЕ. УСПЕВА ДА ДОЂЕ ДО ДОКТОРА КАО ЧОВЕКА. А БЕЗ ТЕ ПРИРОДНЕ ГЛУМЕ, ГЛУМЕ ОПСТАНКА, ЊАГО НЕ БИ БИО ТО ШТО ЈЕСТЕ.

Да ли у ѓој иѓри ѓуби или добија?

У ПРЕДСТАВИ НАИЗГЛЕД ГУБИ: УБИЈУ ГА НА КРАЈУ. АЛИ, СЕБИ САМ ЈА У ГЛАВИ РЕКАО ДА ОН ДОБИЈА МНОГО ВИШЕ, ЈЕР УСПЕВА ДА ОСТВАРИ СВОЈЕ ДЕЛО И ДА ДОТАКНЕ ТО ШТО ЈЕ ЖЕЛЕО. А ЦЕНА ЈЕ КАО ИКАРОВА, ИСТА: СУВИШЕ СЕ ПРИБЛИЖИО СУНЦУ И ОНО МУ ЈЕ ИСПРЖИЛО КРИЛА. ПОСЛЕ ТОГА СЛЕДИ ПАД.

То је улоџа са мноџо речи које, ѓреѓѓо-сѓављам, моџу да буду и ѓерей ѓлумцу...

ДА, ОН ИМА ТУ ВРСТУ ЛОГОРЕЈЕ. ИЗАЗВАНА ЈЕ ДОНЕКЛЕ КОРИШЋЕЊЕМ ОПИЈУМА И КРИЗОМ У КОЈОЈ СЕ ТРЕНУТНО НАЛАЗИ, А С ДРУГЕ СТРАНЕ, БРЗ ЈЕ ТИП. БРЗА МУ ЈЕ ХЕМИЈА, БРЗО РАДИ И БРЗО МИСЛИ. ГОМИЛА РЕЧИ. АЛИ ЈЕ ПРАВО ЗАДОВОЉСТВАО – НЕ БИХ ВОЛЕО ДА ЗВУЧИ КАО ФРАЗА – СТВАР-

НО ЈЕ ЗАДОВОЉСТВО ГОВОРИТИ ПАМАТАН, ИНТЕЛИГЕНТАН ТЕКСТ, НАРАВНО УКОЛИКО ТИ ЈЕ БОГ ДАО ДА МОЖЕШ ДА ГА РАЗУМЕШ. ОСЕЋАШ СЕ ЖИВИМ ЧОВЕКОМ, И ВРЕДНИМ ЧОВЕКОМ, И КОРИСНИМ ЧОВЕКОМ, ЧОВЕКОМ ЧИЈА МИСАО ДОВОДИ ДО НАПРЕТКА СИТУАЦИЈЕ, А САМУ ИГРУ ДО ВРХУНЦА. ТЕКСТ ПРЕПУН ЗНАЧЕЊА. БУКВАЛНО СВАКА РЕЧ ИМА БИОГРАФИЈУ. КАДА ГА ДОКТОР ПИТА У ЈЕДНОМ ТРЕНУТКУ „КО ВАМ ЈЕ ТО РЕКАО?”, ОН КАЖЕ: „ПА, ОТАЦ. КО БИ О СИНУ МОГАО ТАКО ДА МИСЛИ?” КО БИ О СИНУ МОГАО ТАКО ДА МИСЛИ, НЕГО ОТАЦ. ТО ЈЕ, ЧИНИ СЕ У ПРВОМ ТРЕНУТКУ, ЈЕДНА БАНАЛНА ФОРА, ОБИЧНА ДУХОВИТОСТ. АЛИ, ВЕЋ У СЛЕДЕЋЕМ ТРЕНУТКУ СХВАТАШ ДА ЈЕ ТО ОТРОВНА СТРЕЛА. ПОШТО ЈЕ ДОКТОРА МАЛО РАЗГАЛИО, ПОМУТИО МУ МИСАО, ОН УЛЕЋЕ У МЕЃУПРОСТОР И КРЕЋЕ РА РАЗБИЈА СТЕГЕ ИЗА КОЈИХ СЕ ОВАЈ КРИЈЕ. УЖАСНА МАНИПУЛАЦИЈА МИШЉУ И ИНТЕЛИГЕНЦИЈОМ.

Али, и Њаџо је жрѓива маниѓулације.

ТО ЈЕ, ПРОСТО, ЈЕДАН БАНАЛНИ РЕДОСЛЕД ДОГАЂАЈА. УХВАТИЛИ СУ ЧОВЕКА, НАВАТАЛИ ГА НЕГДЕ У ГУРБЕТУ, УБАЦИЛИ У ШАТОР И РЕКЛИ МУ: САД ЋЕ ДА ДОЂЕ ДОКТОР КАЈСУНИЗАДЕ ДА ТИ КАЖЕ НЕКОЛИКО РЕЧИ. ОВАЈ МУ ЈЕ НА КРАЈУ РЕКАО: УБИЋЕМО ТЕ АКО ОВО НЕ УРАДИШ. МАНИПУЛАЦИЈА ПОСТОЈИ, И ВРЛО ЈЕ ПРЕЦИЗНО, ПОЛИТИЧКО-МАФИЈАШКИ, УПОТРЕБЉЕНА. КУПОВИНА ДУШЕ. СИМЕОН ЊАГО ИМА ДУХОВНУ СЛОБОДУ, СЛОБОДУ ДУХА, МОЖЕ ДА РАДИ И КАЖЕ ШТА ХОЋЕ, И ДУБОКО ВЕРУЈЕ У ТО, ИДЕ И У ОНОСТРАНО, ИДЕ У МАГИЈУ, У БАЈАЊЕ, У СВЕ СФЕРЕ СВЕСТИ КОЈЕ ЈЕ СТИГАО ДА УПОЗНА. ДОК СЕ КАЈСУНИЗАДЕ КОРИСТИ СВИМ

перфидним средставима политике каква је и ова око нас: пошто искористи уметника, она га одбаца.

Представу сће иџрали већ седамдесетак ѿак ѿуџа. Јеси ли разџоварао са џледаоцима?

Како да не. Од тих седамдесетак представа, петнаест је било у Београду, остале у унутрашњости Србије. Негде су људи доживели шок самим тим што им је позориште дошло. Били смо у неким местима у којима представе нису гостовале годинама. Или су им долазиле лаке комедије у којима су уживали за једно вече, као кад гледају телевизију.

Како су ѿримали „Злајно руно“?

Говорили су да им је представа брзо прошла, али да неке информације нису успели да ухвате. Блиска им је Њагова прича, и на његову страну углавном стају. И углавном је питање: је ли он успео или није? Реакције су потпуно различите у пречнику од сто километара. У Крушевцу, на пример, непогрешиво откривају ону отровну реплику о којој сам малочас говорио. У Ужицу, опет, више реагују на духовитост, они више воле ту интелигентну кликерашку фору која излети на тренутак... Прича има неколико нивоа, и свако може наћи, као у некој видео игрици, занимљиву варијанту за себе. Да ли је Њаго доктора

„Ја сам Симеона Њаџа себи оџисао као једноџ мунџоса, као једну живоџињу, заџио шџио је изузеџино инсџинкџиван, јако добро осећа сџџуацију, и све ради на основу џиоџ џурбейскоџ кликера који је временом развио и џиоџ цинџарскоџ шџио носи у себи.“

Небоџиа Глоџоваџ као Симеон Њаџо

само вербално прешао, или је продао душу ђаволу, или је дотакао небо, то свако за себе одлучи. И то је вредно у представи.

Гледао сам представу ипри иуиџа. Имам уиџисак да је она за ѓлумџа џовелик физички најор. И иџо се види.

Јесте, јесте... Мерио сам се једном: изгубио сам кило-кило и по после представе. Једном сам се само мерио, али знам да ми треба сат, сат и по да се вратим у нормалу.

Чини се да је џосебан најор био у Новом Саду, на Сџериџином џозорџу.

Не, представа је била ужасно тачна, са пуним ангажманом, али није ишла преко тога.

Исџада иџако: кад је Њаџово дело џосџало неџоџребно, џосџао је неџоџребан и он сџм?

Па, тако је одувек. Када уметник створи дело, њега више нема. Уметник се поништава.

Је ли иџако и у ѓлуми?

У свему је тако. Тако је, ако хоћете, у прављењу столице или у игрању билијара: када више не мислиш на себе, када си потпуно усмерен на дело.

*„Маниџулација џосџоџи, и врло је прецизно, џолиџичко-мафиџаџки, уџоџребљена. Куџовина душе. Симеон Њаџо има духовну слободу, може да ради и каже иџа хоће, и дубоко верује у иџо... док се Каџсунизаде корисџи свим џерфидним средсџивима џолиџичке каква је и ова код нас: џоџиџо искорисџи умеџника, она ѓа одбаџи.”
Кир Каџсунизаде (Војин Ђеџковић) и Симеон Њаџо (Небоџша Глоџоваџ)*